

Весна

Яків Головацький

Вже сонінько пригріває,
Теплий вітер подуває,
І річеньки забриніли,
Темні луки зашуміли;
Заспівала в лісі птиця,
Що рухнула вже травиця;
І травиця-муравиця,
І листочки на калині,
І цвіточки по долині, –
Радуються вся твар божа,
Що настала весна гожа!..
Галичанка люба, мила
Городочок городила;
Покопала, пограбала
І грядочки оплескала;
Богові ся помолила
І святий хрест положила.
"Галичанко, що ти дієш?
В що дуфаєш і надієш?" –
"Що я дію?.. Зерно сію,
А на літо ся сподію,
Пади зерно за зерночком,
Ні купкою, ні рядочком
На порхкую земленоньку,
В щасливую годиноньку!" –
"Галичанко, люба, мила,
Щоби ти ся не вмилила!
Та чи зійде, що посієш?
Може, дармо робиш, сієш?" –
"Я на бога ся надію,
Що недармо роблю, сію:
Зійде, зійде моя краса,
Як на ставу густа ряса;
Пов'яжеться парістками,
Устелиться барвінками,
На цілую долиноньку,
На рідную родиноньку.

Буде цвісти, процвітати
І в листочки розвивати:
Що цвітонько, то ягода –
Моей праці нагорода" –
"Галичанко люба й мила,
Коб надія не завела?..
Будуть тучі, гради, громи,
Спека, смага, зливи, ломи:
Нікому ти захистити,
Ані в спразі закропити.
Ой, пропадеш, моя роже,
Краси й праці жаль ся боже!" –
"Хоч нема заступить кому,
Не боюся тучі, грому,
Спеки, спраги ані лому.
Буде дощик покрапляти,
Моє листя ізрошати.
Там на межі є липонька,
Та заступить від сонінка;
Своїм маєм мя прикриє,
Студен вихор не завіє...
Невеличке й моє зілле –
Як барвінок на весілле,
Як на ріднім гробі рута,
В дробен листок розвинута.
Кому ж оно вадить в полі?
Не задерне, ані вколе,
Вітрові ся к землі склонить,
Тучі, бурі охоронить.
Згине зерно на мій ниві
Одно, друге у кропиві;
Туча заб'є, сонце спарить:
Предці, коли ми ся здарить,
Хоть десяте, то посходить;
Сотне зерно хоть доспіє,
Мою працю нагородить.
Хто працює, оре, сіє,
Тот і плодів ся надіє!.."